

ДОБРОТО СЪРДЦЕ

Иху-у-у... викаха децата и се спускаха съ шейнитѣ си отъ високия хълмъ. Зачервени отъ студа и радостни тѣ се зариваха въ пухкавия снѣгъ, замѣряха се съ топки, ставаха... Иху-у-у и пакъ полетяваха надолу като малки снѣжни човѣчета. Радостнитѣ имъ викове и смѣхове се чуваха надалече.

Едно момченце стоеше самичко настрана. Нѣмаше шейна. Ржцетѣ и краката му бѣха премръзнали, но не искаше да си отиде. Толкова е весело тукъ при децата! Ахъ, да можеше поне веднажъ да се спусне съ шейна!...

А Асенчо стоеше настрана и гледаше децата. Днесъ му купиха шейна и го бѣше страхъ да полети надолу. Той попита момченцето:

— Защо не се спускашъ?

— Нѣмамъ шейна.

— Азъ имамъ. Искашъ ли да дойдешъ съ мене?

Очитѣ на момчето свѣтнаха отъ радостъ.

— Искамъ!...

Дветѣ деца веднага се изкачиха на височината и весели полетѣха надолу. Асенчо управляваше шейната. Не го бѣше страхъ, защото си имаше другарче. И после се спуснаха още веднажъ, и още веднажъ... о, колко пжти летѣха надолу. Падаха, ставаха, но се научиха да управляватъ шейната.

Привечеръ Асенчо каза на другарчето си:

— Кажи на баща си да ти купи шейна и ела утре да се пързалие.

— Нѣмамъ баща.

— Е, нека майкати да ти купи.

— Мама е болна.

Очитѣ на момченцето се насълзиха. Асенчо го хвана за ржката.

— Тогава нà,... вземи мойта шейна. Нека стои у васъ. Утре я донеси и пакъ заедно ще се пързалие.

Дветѣ момчета си отидоха доволни и радостни.

Майката на Асенча го посрещна на портата и запита:

— Кжде ти е шейната!

— Подарихъ я на едно момченце.

— Защо?

— Нѣма баща, а майка му е бедна и не може да му купи. Но, мамо, тя е и на двама ни. Утре пакъ заедно ща се пързалие, и други день сжщо...

Майка му го прегърна и бѣше щастлива да слуша въ прегрждкитѣ си да тупти доброто сърдце на нейното момченце.

Вѣра Бояджиева Фолъ